

*Een tijd geleden hebben we als Gebedsnetwerk onze lange termijn visie weergegeven in het "Gebedsmanifest"<sup>1</sup>. Het is een visionaire tekst, een grootse droom, een ambitieuze verklaring over hoe wij een gebedsbeweging in België zien. Sindsdien zijn we bezig de zes verschillende punten hiervan dieper uit te werken. Het eerste artikel in deze reeks ging over het persoonlijke, strijdbare gebed van elke christen, het tweede over het belang van leiders en hun gebedsleven, het derde over gebedsgroepen op alle niveaus, het vierde over een gebedsleger, en nu...*

## **GEBEDSMANIFEST (5): eenheid in en door gebed**

Er zijn een aantal dingen die christenen bij uitstek bij elkaar kunnen brengen. Sociaal liefdebetoon is daar bijvoorbeeld één van, vaak politieke actie of evangelisatie, maar zeker ook gebed. Bidden is kinderlijk eenvoudig onze noden bij onze hemelse Vader brengen; wat is er dan moeilijk aan om dit samen te doen met andere christenen, zelfs van een andere kerk of theologische strekking? Als Jezus quasi onbeperkte verhooring belooft op **éénparig gebed** (Matt. 18:19), is dat precies een aansporing om elkaar bewust op te zoeken om de kracht van die eenheid maximaal te benutten.

Toen Jezus ons leerde bidden en een voorbeeldgebed gaf, was de eerste zin "Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd, uw koninkrijk kome..." (Matt. 6: 9-10). Als we ons in gebed éérst tot onze gemeenschappelijke Vader richten en op het koninkrijk waar we allemaal burgers van zijn, is dat een enorm samenbindende kracht. Christenen die hun focus gericht houden op **het grotere koninkrijk**, vinden elkaar gemakkelijk, ook als ze uit verschillende kerkelijke achtergronden komen. Precies gebed richt onze ogen op God en zijn



---

<sup>1</sup> Je kan deze tekst en de vorige artikels ook vinden op: <http://www.gebedsnetwerk.be/downloads/>

agenda i.p.v. op de onze, op zijn belangen en eer i.p.v. op die van ons en onze gemeente, organisatie of denominatie.

Dit vereist natuurlijk dat we als christenen leren om niet enkel te bidden voor de eigen directe noden in de kleine kring rondom ons, maar ook voor het grotere geheel. Dit vraagt enige oefening en **verruiming van perspectief**, omdat zulke noden vaak "ver van ons bed" zijn, maar God verwacht ook van ons bijv. dat we bidden voor de overheden en koningen (2 Tim. 2:1-2). Wanneer alle christenen in hun gebed enkel op zichzelf, op hun gezin en hun eigen gemeente zouden gericht zijn, zou Gods wereldwijde Lichaam eindeloos versnipperd zijn en dus heel zwak. Wanneer daarentegen Gods gemeente overal zou gefocust zijn op het wereldwijde koninkrijk, is de gemeente van Jezus Christus zonder competitie de grootste, sterkste en rijkste beweging die ooit op aarde bestaan heeft! **Gezamenlijke gebedsmomenten** kunnen christenen hierin helpen: een gebedsavond of -dag waar alle kerken van één stad samenkomen, een provinciale of nationale gebedsdag/gebedsmars/gebedsketting... Als we ons met elkaar verbonden weten in éénzelfde strijd, geeft dit een vermenigvuldiging van geestelijke kracht. Net zoals Israël driemaal per jaar moest samenkomen voor de grote feesten en zo hun verbondenheid moesten versterken, zo hebben ook wij vandaag deze ontmoetingen nodig, op de verschillende niveaus. Lokale gebedsnoden moeten op lokaal niveau doorgebeden worden, maar voor nationale of internationale problemen moeten christenen op die niveaus de handen in elkaar slaan.



Samen bidden kan ook een zeer effectief middel zijn tot **verzoening** tussen mensen of groepen die in conflict leven. Als bijv. Palestijnse en Israëliëse christenen samen gaan bidden, als Hutu en Tutsi christenen samen in gebed gaan, als Vlaamse en Waalse christenen (om wat dichterbij huis te komen!) elkaar opzoeken..., wat een kracht tot verandering kan daarvan uitgaan! In vele

landen zijn het de gebedsorganisaties die vooroplopen in eenheid en verzoening. Omdat bidden altijd de eerste stap kan of moet zijn in het proces om elkaar weer te vinden. Hier geldt hetzelfde principe als in een huwelijk: als een man en vrouw vastzitten in een bepaald conflict waar ze niet meer lijken uit te raken, wat is dan bevrijdender dan samen in gebed te gaan en zich beiden te onderwerpen aan een "hogere macht", hun gelijk in te leveren aan de enig rechtvaardige Rechter, en door Gods ogen naar zichzelf en hun situatie te leren kijken? Bidden brengt ons op de knieën, of soms plat op de grond, en dit is de beste houding om nederigheid te oefenen en eenheid te hervinden.

In gebed ontdekken we dat we allemaal in feite **dezelfde strijd** en worstelingen doormaken, dat we dezelfde vijand hebben, en dat zal ons ervoor behoeden onze geweren tegen elkaar te richten in onderlinge oorlogjes. Door samen te bidden proeven we ook elkaars passie en liefde voor dezelfde Heer: we maken contact met "Christus in de ander" en we voelen dat de verschillen ineens onbeduidend worden.



Ook op **internationaal niveau** kan gezamenlijk bidden zeer verrijkend en bemoedigend zijn. Samen bidden met christenen uit andere werelddelen of culturen is een uitdaging op zich, vaak alleen al vanwege de taal. In het begin zal dit ook vreemd of ongemakkelijk zijn vanwege de zeer verschillende tradities en stijlen: hoe verder deze stijl "van ons bed" staat, hoe moeilijker het is voor onze natuurlijke mens (het "psychè"-niveau), maar als we dit overstijgen, zal (op het geestelijke niveau!) ons

gebedsleven aan balans, kracht en kwaliteit winnen. Met de toenemende globalisering kunnen we er als christenen trouwens niet onderuit om elkaar internationaal op te zoeken en ons door die ander te laten verrijken. Kortom, het kan wel een stap (in geloof?) van ons vragen om over onze muurtjes heen te stappen, maar gezamenlijk bidden heeft een belofte in zich die ruim beloond wordt en rijke vrucht draagt.

Ignace Demaerel